

Усевидюща

Доля

Накинувши довгу тогу на схрещені ноги, сиджу нерухомо серед поля, зусібіч оточена камінням з міста Дельфи. Я полюбляла збирати брудні кругленькі камінці, коли була маленькою дівчинкою — тисячі років тому.

Мої долоні розслаблені, мої пальці розправлені.

Моя голова відхилена назад.

З моїх уст звисає люлька.

Вдихаю запах трав, і біль пульсує в моїх опущених повіках, шойно кличу свою силу.

У моїй свідомості майорять проблиски закономірностей, імовірностей і чисел — забагато образів, щоб їх осягнути.

Шлях існування — це лише випадок, а випадок — лише пятка на безмежному небі подій.

Гострі відчуття викликають агонію, однак я вперто втягую в легені дим і терплю.

Безглузді обриси поступово перетворюються на загадкові слова.

Вони самі говорять до мене:

«Загублена змінить те, що було раніше.
Прикута до воїнів смерті стане безсмертною.
Або ж титани успадкують землю
та сіятимуть усюди зерна війни».

Розплющую очі.

Темні передбачення лишають полиновий смак на моєму язичку. Своїми древніми кістками відчуваю, як тягнуться вперед дороги майбутнього.

Моя спартанська сила без дій зовсім непридатна, однак я ніколи не цуралася труднощів. Саме тому й вижила, коли всі інші з мого роду загинули.

Прийдешнє стоїть переді мною на краєчку гострого леза: апокаліпсис і мир — дві сторони однієї медалі.

А воно може схилитися на будь-який бік.

Тепер потрібні дії. Зрештою, *nullum magnum ingenium sine mix dementia fuit*.

«Не бувало ще великої мудрості без домішки божевілля».

Видихнувши дим, підводжуся на ноги, кривлячись від болю в суглобах, і біжу полем до палацу, кілька разів спотикаючись, аби поспіхом дістатися до довгого коридору, обкладеного білим мармуром.

Мої фіолетові очі та біле волосся відбиваються у дзеркалах на стінах.

Підійшовши до важких чорних дверей залу, не стукаю — просто штовхаю їх.

Члени Федерації стоять на золотих подіумах просторої арени і сперечаються.

Нараз їхні погляди звертаються на мене.

Бух.

Вони впали на коліна.

Витягнувши з уст люльку, поволі махаю нею.

— Закон, який ми відкинули, треба ухвалити. Сьогодні ж, — хриплю я. — Вік для шлюбу мусить бути двадцять шість років.

Кімната вмить сповнюється галасу.

— Але ж ми зупинилися на столітті! — кричить хтось. — Хіба справедливо в такому юному віці з'єднувати себе з кимось назавжди?

Здіймаю руку.

Усі змовкають.

Одразу.

— Це ще не все, — промовляю твердо. — Цьогоріч викладачами з гартування повинні стати Харон та Август. — Присутні розгублено кліпають очима.

— Чому? — питає Зевс, примруживши очі. Він вклякнув у центрі кімнати, на його шкірі спалахують тріскучі іскри, збігаючи йому аж до колін.

— Ти сумніваєшся в моїх здібностях, юначе? — підводжу брову.

— Звісно, ні. — Зевс умить опускає голову. — Вибачте за неповагу, мені просто цікаво.

— Забудь про цікавість. — Упиваюся в нього блискучими очима.

Між нами зависає тиша. Засновники домів один за одним вклоняються, притискаючи чола до багряної мармурової підлоги, поки я поволі спускаюся довгими, вкритими чорним килимом сходами, що ведуть до центру арени.

Підійшовши до подіума, беру ножиці й тягнуся до кошика, де лежать сувої з неухваленими законами, обмотані червоними стрічками.

Розрізаю одну з них.

Шматок яскравої тканини падає додола.

Смуга паперу розгортається, виявляючи темний напис: «Шлюбний закон».

— Ухваліть його негайно, — кажу, нахилившись і простягнувши сувій Зевсу, який досі не підняв голови. — І признайте двох нових викладачів.

Тільки-но Зевс торкається аркуша, по тому пробігає шипляча іскра, перш ніж громовержець знову схиляється переді мною.

Мовчки відвернувшись, я неспішно шкутильгаю назад сходами, обабіч яких ниць лежать безсмертні істоти.

Глузливо кривлю вуста, спостерігаючи за тим, як вони шуляться. *Якби лише ти, Кроносе, міг побачити, на що перетворилася твоя імперія... Спартанці втратили свою могутність.*

На відміну від засновників, моє слово — беззаперечне. Я — єдине, що стоїть між піднесенням і падінням Спарти.

Нехай Кронос спасе нас усіх.

Велика Війна

Вона почалася непомітно

За кілька еонів до народження людства держава Спарта лежала на тисячах островів сучасної Греції.

Її населяли сотні безсмертних спартанців, їхні тварини-захисники й тамтешні створіння.

Створіннями спартанці називали всі раси цивілізованих людей, які володіли особливими здібностями, проте не були спартанцями.

Керовані олігархічною федерацією, безсмертні громадяни Спарти тішилися тихим, розміреним і розкішним життям на острові.

Вони не знали суперечок, жадібності чи заздрості.

Усе було мирно.

А далі — з'явилися люди.

І відразу ж захопилися спартанцями.

Спарта навчила їх мистецтва, землеробства та урядництва.

Люди поклонялися її жителям.

Так спартанці стали богами.

Минуло кілька століть, і громадяни Спарти зі створіннями й людьми переселилися на терени сучасної Італії, насолоджуючись багатством і статусом божеств.

Виникла Римська імперія.

Утім, людей не варто недооцінювати.

Кількість населення смертних почала різко зростати.

Спартанці ж, навпаки, не могли побороти низький рівень народжуваності, тому їх залишилося приблизно сто.

Урешті люди виявили, що безсмертні не повністю захищені від загибелі: їх можна порубати на крихітні шматочки та розкидати навсїбіч, чи заморити голодом, чи тортурами ввести у стан коми.

Людство повстало проти своїх богів.

Імператори оголосили спартанцям війну, позаяк жадали влади та багатства.

Однак смертні забули, що мають справу з расою, розумнішою за них.

Спарта зникла. Повністю.

Її громадяни і створіння мігрували до Північної Італії та сховалися в Доломітах.

Але перш ніж покинути імперію, вони знищили всі досягнення, якими поділилися з людьми. Александрійська бібліотека згоріла дотла, а разом з нею — наші знання про богів. Смертним лишилася тільки брехня.

Без покровительства Спарти Рим занепав.

Із плином століть живі боги, що вели людство до величчя, перетворилися на хибні міфи, які ми передавали із уст в уста. Безсмертні не були такими, якими їх описано в історіях і легендах. Їхні союзи, їхні роди, їхня сила — усе було перебріхано.

Час невпинно рухався вперед.

Захищені високими горами, рухаючись у тінях, спартанці та створіння накопичили незбагненні багатства й створили чудові технології.

Утім, Спарта була не такою мирною, як здавалося.

Поміж спартанців існували дві ворожі групи: хтонічні доми та олімпійські доми.

Кожен дім був окремою династією, названою на честь її могутнього лідера-засновника.

Ті, що походили з олімпійських домів, володіли здібностями, які посилювали їх фізично чи розумово.

Вони не завдавали шкоди іншим, а натомість зосереджувалися на самовдосконаленні й освіті.

Таких домів з десятками членів налічувалося п'ятдесят.

Олімпійці підтримували свою чисельність, народжуючи від смертних дітей, яких почали називати напівкровними.

Членами хтонічних домів були спартанці з криваво-червоними очима.

Вони володіли здібностями, що *лише* кривдили ближніх, наприклад, могли мордувати, контролювати свідомість, завдавати болю.

Лише чотири хтонічні родини жили на цьому світі. Народжені на зорі Спарти, на відміну від олімпійських домів, які здіймалися та падали, вони залишалися незмінними.

Завжди.

Сумнозвісна хтонічна четвірка складалась із родів Аїда, Афродіти, Артеміді й Ареса.

Кожен мав лише кілька членів, оскільки вони рідко спаровувались зі слабкими людьми, не здатними впоратися з їхніми силами. Деякі створіння, з *найтемнішими* здібностями, стали на бік хтонічних домів.

Протягом довгих століть мир між двома групами підтримувала Спартанська Федерація, очолена найсильнішими олімпійцями.

Однак на межі двадцять першого століття тишу порушив моторошний грім.

Почалася Велика війна.